

Македония
България „Софийски“
Груп

Стр. I.

гр. Плевен, 6 юли 1919 г.

Брой 10.

ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ

органъ на социалдемократическата партия (обединена) въ Плевенския окръгъ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО.

АБОНАМЕНТЪ: 10 ЛЕВА ЗА ГОДИНА,
5 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА.

ЕДИНЪ БРОЙ 20 СТ.

Нашите противници.

Както всъкога въ българската политическа история най-важните политически моменти да се изживяват върху отровна политическа атмосфера се повтарят и днес. Интригата, псувили, суетната и празна самонадъянност от лъво и десно съж пустнати отново въ пълен ходъ. Старото вони, мирише, то се разлага и не може да търпи край себе си единъ неопетнен организъмъ, който има всички шансъ да спечели. От друга страна нѣкои лѣвичари съж се простили отдавна съ разума въ политиката Интереситъ на народа, къртовската работа за тѣхното запазване е замѣнена съ пищната фраза и самохвалства, които въ основата си криятъ по скоро лозунга „да живѣе партията и нейните водители“, отколкото „да живѣе българския народъ“.

Нашата партия издигайки последния лозунгъ по-високо отъ всѣ други пъти, е поставена въ положение да се брани и отъ лъво и отъ десно. Току-що загъхватъ агакътъ противъ нея за грѣховетъ на шефоветъ на дирекцията за С. Г. и О. П. започнататъ за вътрешното м-во. Огъ какъ др. Пастуховъ зае това министерство, кое то развали смѣтките предъ всичко на демократите, последните застанаха на чело на борбата противъ настъ отъ десно и не се спиратъ предъ нищо. Тѣмъ се намѣриха сподвижници отъ лъво въ лицето на старомодното революционно фразърство на тѣсните. Тѣзи двѣ партии изпадатъ въ делиреумъ предъ факта, че вътрешното министерство е въ рѣцѣтъ на обединенъ социалистъ. И иматъ право. Никой не губи тѣй много отъ това, както демократите и тѣсните Първите губятъ защото тѣмъ се отне най-важния инструментъ за създаване на партията имъ, вторите, защото др. министъ доколкото това е въ зависимост отъ волята на човѣка, прѣмахва едно слѣдъ друго всички условия, които инженерира до сега тѣснината. Едните губятъ защото властьта не е въ рѣцѣтъ имъ, другите — защото не е такава, каквато тѣмъ се иска, за да могатъ да агитиратъ, както съ свидни.

Но нито единъ нито другите могатъ да укажатъ на факти, които дѣйствително да упорочаватъ нашата партия. Това най-ясно личи отъ прозвѣките на тѣсните, които не отиватъ по-далеч отъ това да кажатъ „полицейска партия“. А демократите, неможеши да се противопоставятъ също по сериозно, разгръщатъ архивите си за да търсятъ кога др. Сакъзовъ щѣль да става министъ, за да посочатъ това на тѣсните и да се поставятъ напълно въ ролята си на интригани. Прословутата рѣч на демократския шефъ Малиновъ, отъ когото българското общество очакваше да чуе опредѣлено, кой е виновникъ за войните и погрома и каква е била неговата политика въ борбата съ тия виновници, не бѣ друго нищо, освѣнъ една интрига между тѣсни и обединени. И тая тешка интрига всички разбираятъ, освѣнъ тѣсните. Това личи и отъ коментарите, които демократически печатъ даде на рѣчта отговоръ, която др. Сакъзовъ при несъмѣнна политическа ерудиция държа насокро въ София. Демократите искатъ да докажатъ на всѣка цѣна че др. Сакъзовъ е билъ една ноцъ — да се заблѣжи! — министъ. Каква връзка има отъ погромщите на България, тѣ не казватъ защото не могатъ да

съобщава на свойте членове, че продава:

Манифактурни стоки по цѣни опредѣлени отъ комитета за С. Г. О. Прѣдвидливостъ. Манифактурния магазинъ се помѣща до книжарн. на Ангелъ М. Мариновъ. Въ колониялния магазинъ се продава: кафе, сирене, бобъ, сапуни, леблебии, въжета, върви, метли, червенъ пипер и др.

Фондъ „Червено знаме“

с. Т. Трѣстеникъ никоп. 1, Методи Цаковъ 2 лв., Стоянъ Хайръновъ 5 лв., всичко 7 лв., Плевенъ Иосифъ Яковъ 200 лв.

Бѣличко 207 лв.
Отъ миналий брой 4210·20 лв.
Всичко 4417·20 лв.

Кооперация „НАРОДЪ“ — Плевенъ

Съобщава на свойте членове, че продава:

Манифактурни стоки по цѣни опредѣлени отъ комитета за С. Г. О. Прѣдвидливостъ. Манифактурния магазинъ се помѣща до книжарн. на Ангелъ М. Мариновъ. Въ колониялния магазинъ се продава: кафе, сирене, бобъ, сапуни, леблебии, въжета, върви, метли, червенъ пипер и др.

P. I.

Тѣсни и широки.

I.

Не въ едно събрание, особено по селата, слушателите сѫ изявили желание да имъ се поговори по-общично върху разликата между тѣсни и широки социалисти. Масите съ негодуване си спомнятъ старите партии, тѣ се отрѣскватъ вече отъ тѣхъ, тѣ сѫ спечелени за социализма, за тѣхния спасител, но предъ тѣхъ се явяватъ два сорта социалисти и тѣ желаятъ да разбератъ по смисленото, по разумното, та него да пригърнатъ. Да отговоримъ на тая нужда е цѣлта на настоящите ни бѣлѣжки.

Основната програма на тѣсни и широки е дословно сѫща. И единъ и другите цѣлятъ прѣмахване експлоатациите и потисничеството на човѣкъ отъ човѣка, на класа отъ класа и народъ отъ народъ.

Социалистите искатъ да наредятъ живота, че всички да се трудятъ и всички да използватъ благата на този трудъ. Социалистите искатъ да създадатъ единъ животъ на радост и удоволствие и то тукъ, долу на земята, а се на онзи свѣтъ, както проповѣдватъ владици и попове. Ала за достигането на този идеалъ се посочватъ разни пътища. Тѣсни и широки се различаватъ тѣкмо по пътищата, които слѣдватъ за достигане едно и сѫщо нѣщо.

Широките се борятъ за бѫдащето, но не забравятъ настоящето. Тѣ се борятъ за прѣмахване днешния буржузън строй, основанъ на експлоатация и потисничество, на военница, съсипателна данъчна система, тайна дипломация и пр. Тѣ се борятъ за много, но ако многото не могатъ изведнажъ да получатъ, не се отказватъ отъ малкото. Тѣ съмѣтатъ че до постигане своя идеалъ не бива да проспиватъ врѣмето и съ скрѣстъ рѣцѣ и суhi декламации да чакатъ социалистическото общество да се сътвори въ единъ мигъ. Тѣ съмѣтатъ че всѣка и най-малка придобивка въ полза на народа изтръгната отъ неговите потисници е една крачка къмъ социализъма. Тѣ знаятъ че отъ съсѣмъ прости и невѣжи хора социализъмъ не може да се осъществи, затова се борятъ за постоянна просвѣта на народа за да бѫде той готовъ да схване и разбере защо се бори и кѫдѣ отива. Широките социалисти се грижатъ сѫщо за подобрѣние всѣчески положението на народа, защото единъ народъ съ благосъстояние, може да има врѣме и срѣдства за просвѣта и съзнание. Ето защо тѣхъ ще ги видите всѣкаждѣ дѣто има да се цѣри на родна болка или да се гради народополезна работа.

Широките социалисти знаятъ на кѫдѣ ни води живота. Тѣ знаятъ, че социализъма ще се наложи и безъ да го искаме и за това безъ да се прѣдаватъ на мечти и блѣнове за далечното, гледать повече днешното.

Тѣ знаятъ, че социализъма се върши не съ приказки, а съ дѣло и че по-важна е една дѣйствителностъ-подобрѣние участъта народна, отколкото дузина хубави резолюции, както бѣше казалъ на врѣмето си К. Марксъ.

Съсѣмъ по другъ путь вървятъ тѣсните социалисти въ България. Тѣ мислятъ постоянно за бѫдащето и проспиватъ настоящето. Послѣдното за тѣхъ е дребно и нишожно и не заслужава внимание. Поради това устрѣмили постоянно зрянието си въ блѣсъка на идеала, щомъ нѣкога пожелаятъ да ви-

дятъ предъ себе си, погледътъ имъ се заслѣпява и тѣ се прѣпъватъ въ мрака на настоящето. Малките придобивки въ полза на работящите тѣ гледатъ съ прѣзрение, защото тѣзи придобивки били прахъ въ очите му, били залъгалки, които отвличали вниманието му отъ голѣмата цѣль. Тѣ искатъ всичко или нищо. И понеже всичко изведнажъ не може да се получи, тѣ се задоволяватъ винаги съ нищото. Огъ 16 години, откакто сѫществуватъ, тѣ не сѫ придобили нищо въ полза на този народъ. Но това не ги плаши. Тѣ се чувствува винаги доволни когато тѣхното искане въ народното събрание или общински и окръжни съвѣти пропадне, защото това имъ помага да демагогствуватъ. Въ такъвъ случай тѣ казватъ на лековѣрните работници и селяни: „Его на, вижте, всички останали партии сѫ противъ Васъ, и даже широките защото никой не се съгласи на нашите прѣдложения“. Разбира се, че тѣ никога не казватъ че исканията имъ обикновено сѫ невѣзможни за осъществяването въ момента, и че тѣ тѣкмо затово ги прѣдявяватъ, защото знаятъ че ще бѫдатъ отхвѣрени като неосъществими и ще може да залъгватъ наивните слѣдъ това, за да се засилва партийната имъ. А че работници, че трудящъ се народъ ще изгубятъ въ момента, ако се водятъ по този умъ, това тѣсните не интересува, защото тѣ се водятъ отъ правилото: „Колкото по-зле толкова по-добъръ“ т. е. колкото повече работници и селяни тѣглятъ отъ разсипнически управление, толкотъ по-добъръ защото толкотъ по-скоро ще се съзнаятъ. Тѣсните очакватъ по този начинъ засилване социализма и реформиране обществото отъ една гледаща маса, тѣнца въ мизерия и духовенъ мракъ. Но гладни и невѣжи маси сѫ неспособни за създаване по-идеално и справедливо общество. Тѣ могатъ да разрушатъ сѫществуващото, затова историята изобилства съ примѣри, но да създаватъ новото сѫ се оказвали винаги негодни. Затова и основателите на научния социализъмъ градиха неговото бѫдеще върху едно работничество производително и просвѣтено.

Социализътъ е учение въ защита на работниците. Въ голѣмите европейски държави большинството отъ населението сега сѫ работници по фабрики, мини, магазини и пр. които нѣматъ нищо освѣнъ дѣлъ. Хиляди работници работятъ за да трупатъ богатства за един; милиони създаватъ купища власто за шепа експлоататори и капиталисти. Социализътъ учи че тѣзи фабрики, мини и други прѣдприятия трѣбва да станатъ общи, та богатствата трупани отъ потъта на тѣзи милиони работници да отиватъ пакъ въ тѣхна, въ обществена полза. Нашата страна както всички върви изъ тоя путь. И тя нѣкога ще стане съ болшенство работници и малцинство капиталисти и експлоататори. Но сега ние сме още на задъ, както сѫ били прѣди десетки години европейските държави. Ние сме още дребно-земедѣлъческа страна, още селски народъ въ своето большинство. За да възтържествува социализътъ напълно трѣбва да се създадатъ затова нуждните условия: большинството отъ населението да сѫ наемници, а останалата част експлоататори. Тогава работниците, ако буржуазията не отстъпи доброволно управлението на трудящите се, ще обявятъ революция, ще експло-

прииратъ, сиречъ ще направятъ общи всички фабрики, мини, заводи, и богатства, а работницитъ, значи народътъ, вмѣсто да работи за шепа капиталисти и банкери ще работи за себе си.

А, бѣлгарскиятъ народъ се състои, както казахме въ своето болшинство отъ дребни селяни, занаятчи и работници. Първите нито експлоатиратъ нѣкого, нито пъкъ работятъ въ нѣкоя фабрика, та да сѫ експлоатирани. Обаче както работниците теглятъ отъ управлението на буржуазните партии, които защищаватъ капиталистите, търговците и селските лихвари и думбази, тѣй и дребните селяни страдатъ отъ това управление. Лихварите смучатъ потъга и кръвта имъ, а търговците купуватъ на съвсѣмъ низка цѣна тѣхните произведения за да ги прѣпродаватъ въ голѣмите и далечни пазари съ прѣголѣми печалби. И работници и селяни еднакво страдатъ отъ съсипателните косвени данъци насочени да оголватъ масата дребни собственици и работници — потребители. Работници и селяни еднакво страдатъ и отъ военщината която ги откъсва отъ работата имъ въ най-цвѣтущи години и ги въдиотява по цѣли 2—3 години. Работници и селяни сѫщо еднакво проклинаятъ зове- вателната политика на буржуазните партии, която ги води на 3 войни и покоси 200 хиляди народни синове. Водимо отъ тѣзи съображения широките социалисти въ 1903 година, които бѣха до тогава въ една партия съ тѣсните, казаха, че социализътъ иска не частна, а общата собственост, но това се отнася до голѣмите капиталистически прѣ- приятия, дѣто частната собственост служи за експлоатацията, за потисничество, както е случая съ голѣмите фабрики, заводи и пр.

Но тукъ въ Бѣлгария у дребния селянинъ частната собственост не служи за експлоатация, ето защо ние не сме противъ нея и, че селяните не сѫ врагове на работниците, а тѣхни другари по тегло. Ето защо социалистите трѣба да отидатъ и между селяните и тѣхъ да спечелятъ за социализъма. Тѣсните социалисти, обаче, неспособни да се приспособяватъ къмъ условията на падащата викъ да небеса: широките измѣнятъ на социализъма! Селяните сѫ тѣмна и реакционна маса; това е добра буржуазия неподатлива за социализъма. Тя трѣба да умре и обществото да се разпадне на работници и господари. Който подкрепя селяните, той спира развитието, спира историята и прогреса; той е дребно-буржуазна глава, и купъ още ругати не слизаха години отъ устата имъ. Тѣ казаха че селяните пропадатъ и трѣба да пропаднатъ и всѣки който спомага това пропадане е прогресивъ, а който му прѣчи реакционеръ. И понеже селяните заборчляваха и пропадаха най-вече при плячка-джийските котерийни режими на стамболовисти и радослависти и пр., то първите бидоха прогласени отъ тѣсните за най-прогресивна партия. Работата на широките социалисти въ селските кооперации, които изтръгваха дребния селянинъ изъ нокти на лихвари и търговци, тѣ прѣзираха и наричаха реакциона, защото подигала благосъстоянието и закрѣпвала дребната собственост. За голѣма радост на селските кожодери, лихвари и кръчмарии, тѣ се обявиха противъ просвѣтна политическа дѣйностъ въ село, като еретическа. И всѣки зеконопроектъ който щѣлчеше подигане благосъстоянието на дребните селяни тѣ атакуваха безпощадно рамо до рамо съ най-заклѣтите врагове народни.

Тѣсните социалисти сѫтътъ че помагатъ на прогреса, вървятъ съ историята, като способстватъ бѣзото пропадане на дребните селски и градски производители и прѣбръщането или въ безимотни. Тѣ сѫтъ че съ това се приближава частъ на социалистическото общество. Но тѣ забравятъ, че да се разрушава старото не е достатъчно, а трѣба да се съзижда новото. Пропадането на дребните селяни и занаятчи наистина се ускорява отъ грабителските режими на стамболовисти, радослависти и пр., но на мѣстото на пропадналите не се подигатъ толкова фабрики и прѣприятия, които да погълнатъ всички останали безъ работа безимотни. Тѣзи нови безимотни ставатъ не производители, а неволни бездѣлници, лумпено-пролетарии, които оставатъ въ тяжестта на

обществото и увеличаватъ мизерията на всички останали производители. Социализътъ не може да се осъществи въ едно общество и не може да разчита на лунненитъ. Социализътъ иска равенство, но равенството въ доволството, въ богатството и радоститъ, а не равенство въ сиромашия и нищетата. Носителите на социализма не сѫ лумпени, а производящите работници въ едно усилено и богато национално производство.

Водимо отъ тѣзи съображения широките искатъ не първомъ да разрушатъ дребната собственост и създадатъ гладуещи тѣлпи, па тогава да се чудятъ какъ да имъ създадатъ работа, а напротивъ тѣ спомагатъ дребното земедѣлие и занятия, доколкото това е възможно, за да подобрятъ поминъка на масата отъ народа и сѫщеврѣменно на сърчаватъ всички по-голѣми особено дѣржави начинания, като мини, заводи, желѣзници пр., които даватъ работа на голѣмъ брой работници, и като водятъ една разумна борба за по-добъръ животъ на тѣзи работници, тѣ искатъ да доведатъ работата до тамъ, че единъ денъ дребните селянинъ или занаятчия, комуто стопанството по едни или други причини не прѣуспѣва, самъ да прѣпочете да стане наемникъ съ сносенъ животъ, отколкото собственикъ — робъ на черенъ трудъ и лишения. Оттукъ и произлиза голѣмата прѣданост на широките и съсипателни котерийни управлени, като това на стамболовисти и радослависти и заставането имъ винаги на чело на опозиционни блокове цѣлящи провалиянето на тѣзи управлени, докато тѣсните най-любезно имъ издаватъ свидѣтелства за прогресивност, като сѫ водили повече борба съ опозицията и сѫ подпомагали косвено правителствата. Така стана въ 1907 г. при стамболовистката партия, така бѣ и прѣзъ цѣлото управление на Радославовъ — Тончева въ ново врѣме. За това и голѣмите прѣстѣници отъ тази злосторническа банда бѣше крайно внимателна къмъ тѣсните социалисти. Послѣдните при всѣки удобенъ случай биваха хвалени отъ Генадиевци, Радославовци и пр., като послѣдователни талантливи и принципни. Както въ Народното Събрание, тѣй и вънъ отъ него царуваше едно трагично единомислие по много въпроси между тѣсните и правителствени. Това особено се усили когато Радославовъ и Фердинандъ на- мислиха да хвѣрлятъ Бѣлгария въ международна касапница. Още съ обявяване европейската война тѣзи или гени бѣха рѣшили нашата намѣсъ. Но опозицията бѣ голѣми, пѣкъ и народътъ бѣ се насилилъ на слава и тегла въ първата война, та не му се искаше доброволно да си прочете смъртната присъда. Ето защо Радославовъ се колебаеше. Единъ мѣсецъ слѣдъ обявяване военното положение, той приготви указъ за мобилизация и даде всички необходими нареджания, но широките социалисти схващайки отрано намѣренията на правителството, образуваха блокъ отъ опозиционните партии за неутралитетъ и осуетиха мобилизацията. Фердинандъ и Радославовъ тогава отстъпиха но не се отказаха отъ гибелните планове, толковъ повече, че на помощъ имъ се явиха отъ много умъ и принципи тѣсните. Послѣдните вмѣсто да застанатъ на страната на блока за запазване неутралитета, почнаха отчайно борба съ него, като сѫ това наливаха вода въ воденицата на Фердинанда — Радославова, която воденица по-послѣ както видѣхме, сѫлѣ коститъ на 150 хиляди бѣлгарски синове. Радославистите прѣзъняваха много-добръ услугата на тѣсните за това и по-рано при единъ допълнителенъ изборъ гласуваха за тѣсните и имъ подариха единъ мандатъ — алтимирски подаръкъ. Все за сѫщите услуги по-сѣтнѣ стана срамното нѣщо правителствиятъ органъ „Народни права“ да отправя съ покана софийските граждани къмъ тѣсните митинги и да ги пази като отъ чума отъ блоковите събрания...

(Слѣдва.)

Четете „Червено знаме“!

ОТЗИВИ.

Разцѣпници.

На 29, 30 VI и 1 т. м. въ града ни застѣдва конгреса на келнеро-готварския съюзъ. Това бѣ единствената организация, която до сега бѣ запазила свѣтостта, благодарение на неутралитета, който пазеше къмъ социалистическите партии. Тѣсните, обаче, направиха всичко възможно, за да разрушатъ и тази организация, въпрѣки това, че тя костува тѣй много на келнеро-готвачите. И най-важно, това разцѣпление не дойде вслѣдствие вѣтрини въ самия съюзъ борби, а се наложи отгорѣ и отвѣнъ — наложи се отъ центъра на тѣсния социализътъ. Тѣсните дойдоха на конгреса съ наимѣнението да разцѣпятъ съюза и разцѣпиха го. Затова тѣ не се мъжиха да убѣждаватъ делегатите привърженци на неутралитета и прѣстѣници на най-силните келнеро-готвачки организации, а заявиха съ една цинична откровеностъ: каквото и да правите, ако не искате да дойдете съ настъ, вие сте шпиони, чужди ордия и пр. ний ще се наложимъ. Георги Димитровъ, това велико тѣпуомие, изигра тая жестока роля. И изигра я съ такъвъ цинизъмъ, какъвто едва ли би могълъ да се търпи вънъ отъ тѣсняшката за-слѣпеностъ.

Привържените на цѣлостта на съюза вложиха всички усилия за да запазятъ здравъ своята втори домъ — съюза. Тѣ отидаха даже до тамъ, че прѣложиха да се направи референдумъ и ако болшинството на членовете му се изкажатъ за присъединението на съюза къмъ тѣсните, тѣ безспорно ще се подчинятъ. Но тѣсните знаеха, че единъ такъвъ референдумъ може да бѫде противъ тѣхъ, защото болшинството отъ членовете на съюза сѫ неутралисти, затова и рѣшиха на всѣка цѣна да се разцѣпи съюза още на конгреса. Съ това тѣ записватъ още едно херостратовско дѣло въ работническия храмъ.

И въ името на що? Нека не се чуди никой: въ името на въоръженото възстание на пролетариата! Въоръжено възстание противъ буржуазията. Една професионална организация за Георги Димитровъ не е нишо друго, освѣнъ единъ войнишки кадъръ, който да излѣзе на улицата съ оржие въ ръка! Нещастникъ... още по-нещастни тия, които го слушатъ и безрезервно ржкоплѣскатъ. Таждъ остана економическата сила на пролетариата, щомъ като тѣ трѣба да пролетарската проблема да се разрѣши съ варварските срѣдства на възстановието. Каждъ остана онзи великъ пролетарски жестъ, който, проявенъ само съ едно дигане на ръцѣ, е въ състояние да спрѣ пулса на капиталистическото общество? И защо се вулгаризиратъ така борбите на пролетариата? Въ интереса на самия пролетарий ли? О, не! Никога не. Пролетарските борби изключватъ такава възможност, защото тѣ сѫ много по-силни отъ овѣхълата дрипа на тѣсните философия. Но за Г. Димитровъ не е важно да се държатъ високо пролетарските срѣдства на възстановието. Каждъ остана онзи великъ пролетарски жестъ, който, проявенъ само съ едно дигане на ръцѣ, е въ състояние да спрѣ пулса на капиталистическото общество? И защо се вулгаризиратъ така борбите на пролетариата? Въ интереса на самия пролетарий ли? О, не! Никога не. Пролетарските борби изключватъ такава възможност, защото тѣ сѫ много по-силни отъ овѣхълата дрипа на тѣсните философия. Но за Г. Димитровъ не е важно да се държатъ високо пролетарските срѣдства на възстановието. Каждъ остана онзи великъ пролетарски жестъ, който, проявенъ само съ едно дигане на ръцѣ, е въ състояние да спрѣ пулса на капиталистическото общество?

Съставени актове. Инспекторътъ по труда при обиколката си изъ окръга е съставилъ по-важни отъ 30 актове за неизпълнение законите по труда.

Драма обущари могатъ да постъпятъ на работа въ Ловечъ веднага съ по 450 лева мѣсечна заплата. Желающите да се обадятъ на др. Георги Марковъ въ Плѣвенъ, а отъ другите мѣста да се обадятъ направо на Ловчанска обединена соц.-демократическа организация.

Плѣвенската студентска соц. дем. група ще има събрание въ скъбата на 5. VII. въ 7 часа вечерта съ важенъ дневенъ редъ. Необходимо е присъствието на всички членове. Могатъ да присъствуватъ и не членове.

Отговорътъ на редакторъ Г. Марковъ:

Кооперативна печатница „Изгрѣвъ“ — Плѣвенъ

ро-готвачите въ подобрене на тѣхъ положение ще паднатъ пакъ въху плѣщъ на неутралистътъ. И трѣба да се готвятъ за тоя тежъ товаръ. Носейки прѣ, тѣ пакъ ще възстановятъ единъ отъ на келнеро-готвачката органи, която не само разрѣшило настоящите задачи на професията имъ, но и въ името на крайния идеалъ на пролетарската класа.

Н.

На в. Бдитѣль.

Питатъ ни Деклозиеровците около в. „Бдитѣль“ защо е била писана отъ нашъ другаръ прѣвѣ врѣме на войната брошурата съ заглавие „Защо трѣба да издѣржимъ до край“. Не знаемъ дали такава брошурата е била писана и то отъ нашъ другаръ, но, ако това е вѣрно, то доказва само, че и на фронта, както и въ всѣкъ другъ случай, нашиятъ другари сѫ се отнасятъ честно въ изпълнение на дѣлгътъ си къмъ родината. Всѣкъ бѣлгарски гражданинъ мидеющъ за честта на своето сѣмейство и своята родина, бѣше убѣденъ и се борѣше, за да се устои до край. Само тѣзи, които нѣмаха чувство на отговорностъ къмъ родината — защото не знаятъ кждъ е родината — както и тѣзи, които нѣмаха чувство на сѣмейна честъ, защото никога не сѫ я имали, можеха да считатъ, че бѣлгарскиятъ войникъ трѣба да хвѣржието си и да измѣни на своя дѣлгъ. Ако редакторътъ на „Бдитѣль“ се погледа, тѣ ще видятъ около себѣ си подобни типове безъ чест и безъ родина, които сега се зѫбатъ на тѣзи, които изпълниха честно единъ свой дѣлгъ.

ПАРТИЕНЪ ЖИВОТЪ.

Второ квартално събрание. На 30 м. м. бѣ устроено квартално събрание на което др. Г. Димитровъ говори на тема: политическите на партии.

Току що почна рѣчта и една тѣсняшка тѣлпа водена отъ всѣкому извѣстните Табачкинъ, Дунчевъ и Коца Луканица пристигна прѣдъ кръмата и почна своя прословутъ „митингъ“. Циничности и псуви бѣха лѣни безъ край, до като лудите се налудуваха и се съзираха.

Нашето събрание продължаваше, и когато вѣтъра отъ случайно дигнатия прахолякъ, то взе своя грандиозенъ видъ. Прѣдъ повече отъ 200 души изключително отъ I кварталъ, др. Г. Димитровъ очърта политиката на старите партии въ настъ, заклѣйми безумната хулиганщина на тѣсните и призовава всички трудящи се за сплотяване около червено знаме на социализъма.

Чести, буни ржкоплѣскания прѣкъсваха и изпратиха рѣчта.

ХРОНИКА

Спеченено дѣло. Върховниятъ административенъ сѫдъ е потвърдилъ рѣшението на мѣстната комисия по работнишките заплати, съ което послѣдната осъжда Ив. Бурджевъ да заплати на работниците си 1/2 заплата прѣвѣре на войната Осѫденъ е за 23 работника които ще получатъ около 14,000 лв. За отблѣзване е, че това дѣло е образувано още прѣвѣре 1917 год отъ когато сѫ се съмѣнили трима инспектори по труда и едва при послѣдните е разрѣшено.

Съставени актове. Инспекторътъ по труда при обиколката си изъ окръга е съставилъ по-важни отъ 30 актове за неизпълнение законите по труда.

Драма обущари могатъ да постъпятъ на работа въ Ловечъ веднага съ по 450 лева мѣсечна заплата. Желающите да се обадятъ на др. Георги Марковъ въ Плѣвенъ, а отъ другите мѣста да се обадятъ направо на Ловчанска обединена соц.-демократическа организация.

Плѣвенската студентска соц. дем. група ще има събрание в